

blot for at spare Skat. Det var denne Omstændighed, som gjorde, at der maatte indføres Forandring i Forslaget, og det er netop det, der nu er foreslaaet, idet man har taget Folketingets Forslag til Grundlag, og den højtærede Minister dernæst har stillet et Ændringsforslag under Nr. 14, som paa en efter Flertallets Mening i høj Grad tilfredstillende Maade danner det nødvendige Supplement til de Bestemmelser, der foreligge fra Folketingets Side. Ved dette Forslag tilsikres der nemlig Opholdskommunen $\frac{1}{3}$ af Skattebeløbet af den paagældendes Indtægt, der ellers ganske forsvandt for Beskatningen, og desuden fuld Skat af den paagældende Skatteydets Indtægt, flydende af andet end af Erhvervet i Erhvervskommunen. Den anden Del af den ærede Ministers Forslag under Nr. 14 gaar ud paa, at Fradragsretten begrænses saaledes, at den kun skal kunne udøves, dersom den paagældende til Erhvervskommunen og Opholdskommunen tilsammen har betalt et Skattebeløb, der overstiger, hvad han havde at betale, dersom han havde haft Ophold i Erhvervskommunen, og dennes Skatteprocent var bleven bragt til Anvendelse paa ham. Han skal ikke kunne fradrage mere end Forskellen derimellem. Det er et hensigtsmæssigt, meget praktisk Forslag, som vil medføre, at Antallet af Afregninger mellem Kommunerne vil blive betydelig formindsket, og at Opholdskommunen bliver stillet væsentlig bedre. Og endelig maa man erkende, at Skatteyderne ikke gaas for nær derved, da der i Virkeligheden kun bliver Spørgsmaal om at beskatte dem efter den Indtægt, som de have erhvervet. Hvorledes Forholdet vil stille sig efter disse Forslag, har Flertallet tilladt sig at illustrere ved nogle Eksempler, der ere aftrykte i Betænkningen, og til hvilke jeg ikke her skal komme tilbage.

Det andet Hovedpunkt i denne Sag er det af den højtærede Minister foreslaaede ny Begreb, nemlig Indførelse af Paaligning af Ejendomsskyld i Kommunerne. Som man ved, var Forholdet dette, at den højtærede Minister foreslog, at man ude paa Landet skulde begrænse Paaligningen paa Hartkornet, altsaa det ny Hartkorn af Bidragene til Kommunernes

Udgifter, saavel Sognekommunerne som Amtskommunerne, og at man, hvis man ved at begrænse Paaligningen til et bestemt Beløb, ikke over 16 Kr. pr. Tønde Hartkorn, ikke fik tilstrækkeligt ind, men yderligere skulde ligne noget paa de faste Ejendomme, ikke maatte ligne det paa Hartkornet, men skulde ligne paa en ny Basis, nemlig Ejendomsskylden. Dette Forslag, som den højtærede Minister saaledes har stillet, har Flertallet taget til Udgangspunkt for sine Betragtninger over denne Sag, og man har fundet, at det vilde være hensigtsmæssigt at gaa til Bunds med denne Omordning af Skatten, saaledes at man fuldstændig ophørte med at paaligne det ny Hartkorn Skatter til Kommunen. Det er jo en Ting, hvorom der vel ikke kan tvistes, at det er nødvendigt og rigtigt for Landkommunerne at ligne en Del, endogsaa en større Del, af deres Udgifter paa de faste Ejendomme; det er noget, man ikke vil kunne komme fra. Men det er dog en afgjort Sag, at det i saa Henseende maa være af den største Betydning, at man kan komme til at paaligne Skatterne efter en rationel Maalestok, saaledes at man har et Udgangspunkt, der virkelig, saa vidt som det er muligt i denne Sag, svarer til Ejendommens virkelig Værdi, og derimod ikke har et saadant abstrakt Grundlag, som det ny Hartkorn maa siges at være i Nutiden. Derfor har Flertallet foreslaaet, at man altsaa fuldstændig skal afskaffe Ligning paa det ny Hartkorn og indføre Ligning paa Ejendomsskyld af alt, hvad der skal udredes til Kommunen af faste Ejendomme. Nu kunde man jo ganske vist spørge, om det da skulde være nødvendigt, at der foretoges et særligt Arbejde for at udfinde Ejendommens Værdi i Kommunerne blot af Hensyn til Paaligningen af den kommunale Afgift. Det har Flertallet ment vilde være upraktisk og uhensigtsmæssigt, og at det vilde medføre urimelig Ujævnhed. Da der nemlig efter det Forslag, som vi have vedtaget i Dag, er en Ejendomsskyld til Staten, og denne Ejendomsskyld paalignes efter saadanne Regler, som antages at være fuldkommen betryggende, — saa vidt som man kan faa dem fuldkommen betryggende —